

ჩა ლრიგოლ ჩაზიანზელი

სოზისათჳს უფლისა ჩჳენისა ჴესუ ჴრისტჳსა*

რისტე იშვების, უგალობდეთ; ჴრისტე ზეცით გარდამოვალს, მივეგებვოდით; ჴრისტე ქუეყანასა ზედა, ამაღლდებოდეთ! «უგალობდით ოფალსა ყოველი ქუეყანაჲ!»(ფს.95,1) და რაათა ორივე შემოკლებულად ვთქუათ, «იხარებდინ ცანი და გალობდინ ქუეყანაჲ»(ფს.95,11), ზეცისაჲსა მისთჳს და მერმე ქუეყანისაჲსა! ჴრისტე ჳორციელად, – შიშით და სიხარულით უგალობდეთ! შიშით – ცოდვისათჳს, და სიხარულით – სასოებისათჳს; ჴრისტე – ჴაღწეულისაგან, ჳ დედანო, ქაღწულ იქმნენით, რაათა იქმნეთ დედა ჴრისტჳსა!

ჩინ არა თაყუანის სცემდეს ლაჳსაბამოსა მას? ვინ არა უგალობდეს უკუანაჲსკენელსა მას?! კუალად ბნელი დაჳწსნდების, კუალად ნათელი მოიქცევის, კუალად **სგჳბტე** იგუემების ბნელითა მით, კუალად **სსრაჴლი** სუეტითა მით განათლდების. «ერი რომელი სხდა ბნელსა უგუნურებისასა იხილეს ნათელი მეცნიერებისა დიდისაჲ. სირველი იგი წარჳდა და აჳა ესერა იქმნა ახალი»(მთ.4,16; 11კორ.5,17), სახჴ იგი წარვალს და სული ალორძნდების; ჩრდილნი იგი განქარდებიან და ჳემმარიტებაჲ მოიწევის. **შელქიზედეკ** შეკრბების, რომელსა არა ესუა დედაჲ, იყო იგი უმამო; უდედო პირველად და უმამო მეორედ. ჳჯუული იგი ბუნებათაჲ განქარდების და ჳერ არს განსრულებაჲ; ზეცისა იგი სასუფეველი, ჴრისტე, გუამცნებს არა დაბრკოლებად. «ყოველმან თესლებმან აღიტყუელენით ჳელნი თქუენნი»(ფს.46,2), «რამეთუ ყრმაჲ იშვა ჩუენდა და ჴედ მოგუეცა ჩუენ, რომლისა მთავრობაჲ ზედა მჳართა მისთა, რამეთუ **ჯუარსა** ზედა აღმაღლდების და ჳრქჳნ მას სახელი დიდისა ჳრახვისა შამისა ანგელოზ»(ეს.9,6). **სოვანე** დაღადებს: «განმზადენით გზანი ოფლისანი»(ინ.1,23). ლა მე ვღაღადებ ძალსა დიდსა შისსა: უჳორცოჲ იგი ჳორციელ იქმნების, ჴჴ იმრთისაჲ ძჴ კაცის იქმნების, «**სესუ ჴრისტე** გუშინ და დღეს და

იგი ჴავადი უკუნისამდე»(ებრ.13,8).
სურიანი დაბრკოლდებოდედ, წარმართნი გუეკიცხევედ და მწვალებელნი მრავლისმეტყუელებედ! მაშინ ჳრწმენეს, რაჳამს იხილონ იგი ზეცად აღმაღლებული; და უკუეთუ ან არა ჳრწმენეს, მაშინ სამე ჳრწმენეს, რაჳამს მოვიდეს ზეცით და დაჯდეს განშჯად. ჴოლო ესე უკუანაჲსკენელ, და ან კრებაჲ ესე არს იმრთისა გამოჩინებისა, – ჳობაჲ. ლა ორნივე ესე ითქუმიან ორითა სიტყჳთა, ორნი ერთსა ხოლო მოასწავებენ, რამეთუ გამოუჩნდა კაცთა ჳობითა. ჴოლო ჳობაჲ მისი პირველად არს და მარადის არს, რომლისაგან იგი მარადის არსისა შისგან უზეშთაეს მიზეზთა და სიტყჳსა, რამეთუ არა იყო სიტყუაჲ უფროჲს სიტყჳსა. ჴოლო მეორჴ ესე ჳობაჲ ჩუენთჳს უკუანაჲსკენელ, რაათა მომცემელმან არსებისამან მოგუანიჳოს ჩუენ კეთილი არსებაჲ, და უფროჲსლა ვთქუათ, თუ ვინაათგან მივიცვალენით ბოროტის საქმითა კეთილისა მისგან არსებისა, და კუალად მოგუაქცინეს ჳორც-შესხმითა მისითა. ლა შისსა გამოჩინებასა ენოდა გამოჩინებაჲ იმრთისაჲ, და ჳობასა – ჳობაჲ.
 სე არს კრებაჲ ჩუენი, ამით ვდღესასწაულობთ დღეს, – მოსლვაჲ იმრთისაჲ კაცთა შორის, რაათა ჩუენცა მივეახლნეთ იმერთსა, ანუ თუ მოვიქცეთ შისა. ლა უფროჲსლა ჳერ არს თქუმაჲ, ვითარმედ «განვიძარცოთ ჴუელი იგი კაცი და შევიმოსოთ ახალი, ვითარცა იგი **ლდამის** მიერ მოგკუედით, ეგრეცა ჴრისტეს მიერ ვცხონდეთ!»(შდ. 1ფ.4,22-23; შდ. 1 კორ.15,22), ჴრისტჳს თანა შობილნი და **ჯუარცუმუღნი**, და დაფლუღნი და ცხოველნი, და ჳერ არს ჩუენდა მიცვალებაჲ კეთილისა. ლა ვითარცა იგი კეთილისაგან მივიცვალენით მწუხარებაჲ, ეგრევე მწუხარებისაგან უმჯობჴსი, «რამეთუ საღა იგი განმრავლდა ცოდვაჲ, მუნ უფროჲს გარდაემატა მადლი»(რომ.5,20). ლა უკუეთუ გემოჲსხილვამან მან დასაჯა, და უფროჲსლა განამართლოს ვნებამან ჴრისტჳსმან!

* ილ. აბულაძე, შრომები III, თბ., 1982. გვ. 83-91.

წმისთვის ვდღესასწაულობდეთ არა თუ სიმ-
 ღერითა, არამედ იმრთისა მიერ; არა თუ ქუეყ-
 ანისადათა ამით, არამედ უფროსდა ოფლისა
 ჩუენისადათა; არა თუ უძღურებით, არამედ კუ-
 რნებითა; არა თუ დაბადებულობით, არამედ
 განახლებითა დაბადებულისადათა. **ნა** ვითარ
 იყოს ესე? არა თუ შემკობითა ბჭეთადათა და
 არცა განწყობითა მემღერთადათა, და არცა
 ურაკპარაკთა განშუენებითა, არცა შუებითა
 თუალთადათა, და არცა განცხრომითა სასმე-
 ნელთადათა და არცა საყნოსელთადათა. **სრცა**
 ვისიძვიდეთ გემოხს-ხილვითა, არა მივერჩ-
 დეთ ჴელის-შენებასა მწრაფლ მიმყვანებელსა
 სიბოროტესა დღისასა. **სრა** შევიმოსნეთ სა-
 მოსლითა ჩჩვლითა, რომლისადა შუენიერებად
 მისი განქარვებად არს, არა თუ განბრწყინ-
 ვებითა ქვათა პატიოსანთადათა, არცა ელვითა
 ოქროსათა და არცა სიმრავლითა ფერთა-
 თა, რომლისადა შუენიერებად ტყუვილ არს და
 მოპოვნებად მისი დამჯობა არს კაცისა, რომელ
 იგი არს ხატი იმრთისადა. **სრა** სიმდიდრითა,
 არცა სიმთვრალითა(რომ.13,13), რომლისაგან
 არს მრუშებად და სიბილწე, რამეთუ სწავლა
 ბოროტი არნ ბოროტთა მოძღუართა მოძ-
 ლურებად, და უფროსდა ვთქუათ, ვითარმედ
 თესლისაგან ბოროტისა ბოროტი მკადა. **სრა**
 განვიზადნეთ ტაბლანი მაღალნი განსასუენ-
 ებელად მუცლისა, რომელ არს ჭურჭელი დაჭ-
 სნილებისა; არა პატივ ვსცემდეთ სასუმელთა
 შემზადებულთა, არცა სიველოვნესა მზარე-
 ულთასა, არცა მრავალფერთა სულნელთა.
ჩუმცა მოგძღუანებს ჩუენ ზღუად და ჴმელი
 სკორესა პატიოსანსა, – რამეთუ ესრტთ პატივ
 ვსცემ მე შუებასა! არა ვისწრაფდეთ ჯობნად
 ურთიერთას უძღებებითა, რამეთუ უძღებებად
 არს ყოველი, რომელი უფროსს საჭმრისა არს;
 და სხუანი მშიერ და უპოვარ არიან, რომელნი
 ერთისაგან თიჯისა და ერთისაგან შეზავები-
 სა არიან, არამედ ესევეითარნი ესე საქმენი
 მიუტევენთ წარმართთა და ამპარტავნებისა
 მათისა კრებულსა, რომელნი ხადიან ღმერთ-
 თა, რომელნი იხარებენ კუამლითა ნაზორ-
 ევთადათა და ჰმონებენ იგინი ღმერთთა მათთა
 მუცლითა მოძღუარნი, ბოროტნი დამგებელ-
 ნი, ბოროტნი ეშმაკთანი.

ჴოლო ჩუენ, რომელნი ესე ვჰმონებთ სიტყ-
 უასა, უკუეთუ გვნდეს შუების, ვიშუებდეთ
 სიტყვთა და შჯულითა და მითხრობითა იმრთი-
 სადათა, და სიტყვთა, სათნოებითა, რომელ არს

კრებად ესე, რადათა იყოს მაღლი მახლობელ და
 არა შორს შისსა, ჴომელმან იგი შეგუკრიბნა.
ნა უკუეთუ ინებოთ, მე განვიზადო თქუენ
 დღეს საზრდელი და წარმოგიდგინო თქუენ
 სიტყუად ამისთვის, **ჴ** სტუმარნო კეთილნო, ვი-
 თარ იგი ჯერ არს ფართოებით და შუებით,
 რადათა სცნათ, თუ ვითარ გამოზარდნის უცხო-
 მან მკვდრნი ქუეყანისანი და მსოფლიომან –
 მოქალაქენი, და უშუებელმან – შუებულნი, და
 ბრწყინვალენი სიმდიდრითა – გლახაკმან და
 უპოვარმან.

წმიერთგან ვინყო, განმზადენით გონე-
 ბანი თქუენნი და სასმენელნი და საცნობელნი,
 რომელთა გინებს ჩუენების, რამეთუ სიტყუად
 საღმრთოა არს და იმრთისათჳს, რამეთუ წა-
 რხვდეთ შუებულნი წარუვალითა. **ნა** იყოს
 თქუმული ესე შემოკლებულ, რადათა არა იყოს
 შემანუხებელ ნაკლულევანებითა და არცა ნამ-
 ეტავ განგრძობითა.

იმერთი იყო მარადის და არს და იყოს, და
 უფროსდა არს მარადის, რამეთუ «არს და
 იყოს». **წ**ანყოფად არს ჟამისა ამის ჩუენისადა
 და ბუნებისა მდინარისადა, არამედ იგი **სრსი**
 არს მარადის; და ამით სახელ ედვა, რაჟამს
 იგი ეჩუენა **შოსეს** მთასა ზედა, რამეთუ მიელო
 ყოველი არსებად დაუსაბამო დაუსრულებელი.
წითარცა უფსკრული არსებისა მიუნდომელი,
 დაუსრულებელი, რომელი უზემთაეს არს ყო-
 ვლისა ბუნებისა ჟამიერსა და ბუნებითსა გა-
 მოსახული გონებითა, ხოლო და ესეცა ფრიად
 მცირედ, და არა თუ ბუნებად შისი, არამედ
 საქმეთაგან შეკრებითა აჩრდილი აჩრდილსა
 თანა ხატითა ჭემმარიტად, რომელი შეპყრობ-
 ადმდე წარვიდის და მოგონებადმდევე განგუე-
 შორის. **ნა** სინათლჳ შისი გონებითა ჩუენითა
 რაჟამს განვწმიდნეთ, ვითარცა ელვად რადა
 მწრაფლ წარვიდის სახილველთაგან. **შე** ესრე
 ვჰგონებ, ვითარმედ მისანვდომელითა მით მი-
 იზიდავს მისა, რამეთუ მიუნდომელი იგი უსასო
 არნ და არა საძიებელ, და რომელთა იგი მიუ-
 ნდომელ არს და საკვრველითა მით სანადელ
 არს ფრიად და მისა მიმართ წადიერებითა გან-
 სწმედს. **ნა** განწმედითა მით მსგავსსა გუყ-
 ოფს; და რაჟამს ესრტთ ვიპოვნეთ, ვითარცა
 თჳსთა გუეტყოდის. **ნა** სიტყუად ესე ჩემი კად-
 ნიერად იტყვს: «იმერთი ღმერთთა შორის აღ-
 რეულ და საცნაურ არს, და იცნის საცნაურნი
 იგი, ვითარ მათ იცნეს **წ**გი, რამეთუ იმერთი
 დაუსრულებელ არს, და რომელი რადა შისგან

მისანდომელ არს, დაუსრულებელ არს»(მდრ. I კორ.13,13). **ნა უკუეთუ ვისმე ეგონოს, ვითარმედ ბუნებაა განმარტებულ არს ჴგი, ანუ თუ ყოვლითავე მიუნვდომელ არს ჴგი, გინათუ ყოვლითავე მისანვდომელ, არამედ ვეძიებდეთ – რაა იგი არს განმარტებულებით, რამეთუ არა განმარტებულებაა არს ხოლო ბუნებაა იმერთი, ვითარცა იგი შეერთებულთაგან არს, ბუნებაა არს; შეერთებაა არს, რომელ იგი დაუსრულებელ არს. **ღრ** სახედ საცნაურ არს, რაჟამს მიუტევენის გონებაჲმან სიღრმესა მას ზეცისასა, და არა პოოს სადამცა დაადგრა ანუ მიეყრდნა აჩრდილსა იმრთისასა.**

ნა ან რომელ დაუსრულებელ არს აქა და გარენარუვალი, უნოდა შას დაუსაბამო; და რაჟამს მიხედნეს ქუესკენელსა, უნოდის უკუდავ, და წარუვალ არს; ორივე შეკრბის, უნოდის უკუდავ საუკუნო, რამეთუ საუკუნოა არა თუ ჟამი არს, არცა კერძოა ჟამისაა და არცა განზომილ, არამედ ვითარცა იგი ჟამი ჩუენი არს ძრვაა მზისაა და განზომილი და საუკუნოა დაუსაბამოსაა დაუსრულებელი არსებითა ვითარცა ძრვაა და სივცქ ჟამისაა.

ნა ან ესე არს სიბრძნქ ჩემი იმრთისათვს, რამეთუ არა არს ან ჟამი სიტყუად უფროს ამისა, და თქუმული ესე არა არს იმრთისათვს, არამედ განგებულებისათვს ჳორც-შესხმისა. **ნა რაჟამს ვთქუა იმერთი, ვიტყვ შამასა და ძესა და სულსა ჩმიდასა, და არა განეფინების იმრთეებაა უფროს ამისა, რაათა არა შემოვიხუნეთ ღმერთი მრავალნი, და არცა უფროს ამისა განისაზღვრების; არა სიგლახაკქ იმრთეებისაა ვთქუათ და ვიქმნეთ **ჰურია** ერთისა ხოლო თქუმითა და წარმართ – მრავალ-ღმრთეებითა, რამეთუ ბოროტი ორთავე მათ სწორ არს, დაღაცათუ თვს-თვს იხილვების. **უსრწთ** არს ჩმიდაა ჩმიდათაა, რომლისაგან იფარვენ **სერაბინნი** და უგალობენ სამწმიდაარსობითა ერთღმრთეებასა და ერთსა უფლებასა, ვითარცა იგი სიბრძნის-მეტყუელა ერთმან, რომელი უწინარწს ჩუენსა, კეთილად და პატიოსნად.**

ნა რამეთუ არა კმა ეყო კეთილის-მყოფელსა შას აღძრვაა კეთილთა მათ წესთაა, არამედ ჯერ იჩინა განფენაა მაღლთაა, რაათა მრავალთა მიჰმადლოს(და ესე არს უმეტწსი კეთილი), და რამეთუ პირველად იზრახა ძალთა მათთვს ანგელოზებრთა ზეცისათა. **ნა** ზრახვაა იგი მისი იყო საქმწ განსრულებული

სიტყუთა და სულითა ჩმიდითა. შამინ დაემტკიცნეს ნათელნი იგი მეორენი, მსახურნი იგი **სირველისა** მის ნათლისანი; სულნი ცნობიერნი, გინათუ ცეცხლნი შეუხებელნი და უსხეულონი, გინათუ სხუანი ბუნებანი მსგავსნი ამათნი. **შნებავს** სიტყუად, ვითარმედ აღუძრველ არიან იგინი ბოროტისა, და ყოველი აღძრვაა მათი არს კეთილისა მიმართ, რამეთუ მახლობელ არიან დღესა და განათლებულ პირველად იმრთისა მიერ, და ესენი არიან ნათელნი მეორენი, არამედ მაბრკოლებს მე თქუმად, ვითარმედ აღუძრავ არიან იგინი ბოროტისა მიმართ, რომელი იგი იყო მთიები განთიადისაა, ბრწყინვალე იქმნა ბნელ ამპარტავანებითა, და ძალნი იგი ბოროტნი, მის თანა მოქმედნი ბოროტისანი, სივლტოლითა მათითა კეთილისაგან და მიზეზ გუექმნეს ჩუენ ბოროტისა.

უსრწთ ამასცა აქუნდა დაბადებულებაა გონიერი, ვითარ ვჰგონებ მე. **სღვჳწონ** დიდ-დიდთა საქმეთა მცირითა სიტყუთა. **ნა** რაჟამს განემზადა კეთილად მის მიერ საქმწ იგი პირველი, იზრახა მეორისა ამისთვს სოფლისა, ნივთიერისა და სახილავისა, რომელ არს დამტკიცებაა ესე, შეზავებული ცათაგან და ქუეყანისა, და რომელ რაა არს შორის მათსა, კეთილად განმზადებული ყოვლითავე, და უფროსლა ქებული განსრულებად ერთისა ამისგან სოფლისა, რაათა აჩუენოს, ვითარმედ შემძლებელ არს დაბადებად ბუნებასა არა თუ მახლობელსა წესსა, არამედ ფრიად შორიელისა შისგან, რამეთუ მახლობელ იმრთეებისა არიან ბუნებანი იგი გონიერნი და შორს შისგან ფრიად – ყოველი, რომელი არს საცნობელთა ამათ ქუეშე, და უშუერლა მათსა – უსულონი და უძრავნი.

ნა უკუეთუ ვინმე თქუას დღესასწაულის-მოყუარემან, ვითარმედ უგუმირე კიცუსა დეზითა, და გუეტყოდე ჩუენ დღესასწაულისა ამისთვს, რომლისათვს არს კრებაა ესე ჩუენი დღეს, და მე ვყო ეგრწთ, დაღაცათუ ვინყე მაღლით პირველად, არამედ ნებაჲმან და სიტყუამან მაიძულა.

სონებაა და გრძნობაა ესრწთ განიყვნეს, და თითოეული თვსსა საზღვარსა დაადგრა და უპყრიეს პატივი ჰემოქმედისა თვსისაა, და აქებენ დამზადებელსა თვსსა დუმილით და ქადაგებენ შას ჳმა-მაღლად. **ნა** ვიდრე აქამომდე არღარა ქმნულ არს შეზავებაა მათ-

გან, და არცა შერევად შეუზავებელთა, რომელ არს მეცნიერება სიბრძნისა დიდისა და სიმდიდრე ბუნებათა. **ნა** არლა ყოფილ არს ყოველი სიმდიდრე კეთილის-ყოფისა მისისა საცნაურ. **ნა** სიტყუამან დამბადებელისამან რაჟამს ინება, მან ესე ცხოველი ერთი ორთავე ბუნებათაგანი, ხილულისა და უხილავისა, დაჰბადა კაცი. **ჟოლო** ჯორცნი მისნი მოიხუნა სიწმინდისაგან, რომელ იგი პირველ დაბადებულ იყო, და თვთ ყო ცხორება მის თანა, რომელსა თქუმილი უნესს სულად გონიერად მსგავსად იმრთისა. **ნა**ამტკიცა ქუეყანასა ზედა მეორე სოფელი, დიდი მცირესა შინა, სხუად ანგელოზი თაყუანის-მცემელი, შეზავებული, მხედვარი დაბადებულთა ხილულთა და გულისხმის-ყოფელი უხილავთა, მეუფე მეუფეთა ქუეყანისათა მეუფედ განჩინებული ზეცით, ქუეყანისა და ზეცისა, ჟამიერი და უკუდავი, ხილული და ცნობილი შორის სიმდიდრესა და სიმცირესა. **ნა** იგი არს სულ და ჯორც, სულ – სიმდაბლითა და ჯორც – ამპარტავანებისათეს; ერთი იგი, რათა ეგოს და ადიდებდეს კეთილის-ყოფელსა **შას**, და მეორესა მას, რათა ივნოს. **ნა** რაჟამს ივნოს, მოეცენოს და განისწავლოს პატივცემული დიდებითა, ცხოველი აქა და განგებული და სხუად მიცვალებული. **ნასრულება** საიდუმლოსა ესე არს, ვითარმედ წადიერებითა შისითა იმრთისა მიმართ განღმრთნეს იგინი.

ნა მას მიმიყვანებს მე ნათელი ჭეშმარიტებისა **შაცხოვარი**, რათა ვიხილოთ და მივსწუდეთ ნათელსა იმრთეებისასა ღირსსა, **ჟომელმან** იგი შეაუღლა, და მერმე დაჰქსნის და კუალად უდიდებულესად შეაყოს. **ნა** დაადგინა სამოთხესა მას შინა და პატივ სცა მას აზნაურებითა, რათა იყოს პატივი კეთილის-მოქმედისა მის არა უმცირესს მიზეზის-მომცემელისა მის, ქუეყანის-მოქმედ ნერგთა მათ უკუდავთა, რომელ არიან ზრახვანი საღმრთონი, წრფელი და სრული, შიშუელი სინრფოებითა ცხორებასა შინა უზაკუველსა, თვნიერ საფარველისა და სამოსლისა. **ნა** ესრტ ჯერ იყო ყოფად პირველისა. **ნა** მისცა შჯული აზნაურებისა, რათა რომლისა სახისაგან მოილოს, და რომლისაგან არა. **ნა** იყო ხც მეცნიერებისა, რომელი პირველად არა ბოროტად დაჰნერგა, არცა შორით დაეყენა მისგან. **ნა** მიავლინებ მონათა მისთა იმრთის-მბრძოლნი, ნუცა ემსგავსებიედ გუელსა მას!

არამედ კეთილ არს, რაჟამს მოილოს ჟამსა თვისსა, რამეთუ, ვითარ ვჰგონებ, ხც იგი იყო ზრახვად, რომელი შეჰგავს სულთა მათთეს და კეთილისა, და კეთილთა მათთეს, რომელნი ჯერეთ უსრულ არიან. **ნა** ნება მათი უძლებ არს, ვითარცა იგი არა კეთილ არს საზრდელი სრული ჩჩვლთა მათთეს, რომელთა იგი უჰმნ სძ.

ნა შურითა ეშმაკისადა და ვნებითა დედაკაცისადა, რომელი იგი შეემთხვა მას დაჰსნილობითა, და მან დაარწმუნა (ჟ უძღურება ჩემი! რამეთუ რომელი იგი პირველისა მამისა იყო, იგი ჩემი არს), დაავიწყდა მცნება იგი, რომელი მოეცა და დაემორჩილა მწარესა მას გემოხსნილვასა, და განძებულ იქმნა იგი ხისა მისგან ცხორებისა და სამოთხისა და იმრთისაგან ბოროტისა მისგან. **ნა** შეიმოსა სამოსელი ესე ტყავისა, ჯორცნი ესე ზრქელი არიან, და პირველად ცნა სირცხული თვისი და დაემალა იმერთსა. **ნა**რამედ ამით შეიძინა სიკუდილი და განკუეთად ცოდვისა, რათა არა იყოს ბოროტი უკუდავი. **ნა** იქმნა შურის-გება იგი წყალობა. **ნა** მე დამიჯერებეს, ვითარმედ ესრე სწავლის იმერთმან.

ნა პირველად განისწავლა იგი მრავალთა ცოდვილთათეს, რომელი აღმოაცენა ძირმან ბოროტმან მრავლითა მიზეზითა მრავალთა ჟამთა, სიტყვა და შჯულითა წინააღმართეულთა კეთილის-ყოფითა, თქუმითა და გუემითა, წყლვითა და დანყევითა, ბრძოლითა, ძლევითა, სივლტოლითა, ნიშებითა ჰაერთათა, ქუეყანისათა და ზღუათათა, კაცთათა, ქალაქათათა, ნათესავათათა, შეცვალებითა არა მოსალოდებელითა, და ამით ყოვლითა უნდა განქარვება ბოროტისა. **ნა** უკუანაჲსკნელ საჰმარ იყო წამალი ძლიერი სალომბათათეს ბოროტთა, სიძვა, მრუშება, ცრუ-ფიცება, მამათ-მავლობა, და უკუანაჲსკნელ ყოვლისა ბოროტისა და პირველ არს კერპთ-მსახურება, მიცვალება მონებისაგან დამბადებელისა მონებად დაბადებულთა. **ნა**რამეთუ უჰმნა წამალი დიდი და იპოვა. **ნა** ესე თვთ იყო სიტყუად იგი იმრთისა დაუსაბამო, უხილავი, მიუნდომელი, უჯორცო, პირველი პირველისაგან, ნათელი ნათლისაგან, აღმომაცენებელი ცხორებისა, ბეჭედი შეუძრველი, მსგავსება ჭეშმარიტი, საზღვარი შამისა და სიტყუად შისი; მოვიდა ხატისა თვისისა და შეიმოსნა ჯორცნი ჯორციელთათეს, და შეიზავა სულითა გონიერითა

სულისა ჩუენისათჳს, რაათა განმიდოს მსგავსი მსგავსითა. **თა** კაც იქმნა ყოვლითავე, თჳნიერ ხოლო ცოდვისა. **თჳ**ა ჴალწულისაგან განწმედისათჳს ჴორცთა და სულისა მიერ **ჩ**მიდისა, და ჯერ იყო პატივის-ცემად შობად. **თა** გამოვიდა იმერთი მოღებულთა მით, ერთი ორთაგანი, შემსგავსებულთა სულისაგან **ჩ**მიდისა; ერთმან ორთა ამათგანმან განაღმრთო და მეორე იგი განიღმრთო.

ჴ შეზავებაჲ საკვრველი, ჴ შეზავებაჲ დიდებული! **ს**რსი იგი არს იქმნების და **თა**უბადებელი დაებადების, დაუტევენელი დაეტევის შუვამდგომელობითა სულისა გონიერისაათა. **ს**ანმამდიდრებელი იგი დაგლახაკნების ჴორცითა ამით ჩუენითა, რაათა მე განვმიდრნე იმრთეებითა, და სავსჴ დაცალიერდების მცირედ დიდებისაგან **ჩ**ესისა, რაათა მოვილო მე სავსებისაგან **შ**ისისა. **ჩა**დ არს სიმდიდრე ესე კეთილისაჲ! რაჲ არს სადუმლოჲ ესე კეთილისაჲ, რომელი ჩემთჳს იყოფის?! მოვილე ხატებაჲ და არა დავიმარხე. **შ**იიხუნა ჴორცი, რაათა დაიცვეს ხატი, და ჴორცი უკუდავყვნეს, გზიარნა მეორედ უსაკვრველჴსად პირველისა მის ფრიად, რამეთუ მაშინ მოგუცა კეთილი, ან თავს იდვა ნაკულევეანებაჲ; და ესე უფროჲსლა შუენის პირველისა მის!

სმისთჳს რაჲ მრქუან ჩუენ მაცილობელთა იმრთის-მბრძოლთა, განმწარებულთა ძვრის-მეტყუელ, სულნი ქებულთანი დაბნელებულ ნათელსა თანა, რომელსა არა აქუს სწავლაჲ სიბრძნესა შინა, რომელთათჳს **ჩ**რისტე ცუდად მოკუდა, დაბადებულნი უმაღლონი, სახენი ბოროტისანი? კეთილისათჳს აბრალება იმერთსა? რავდენ შენთჳს დანუნებულ იქმნა. **ჩამეთუ** «**ს**წყემსი კეთილი მოვიდა წარწყმედულისა, თავი **ჩ**ესი დადვა ცხოვართათჳს»(ინ.10,11), რომელთა მათათა ზედა შესწირვედ, და პოვა იგი წარწყმედული და აღიკიდა იგი მჴართა **ჩ**ესთა ზედა, რომლითა აღიკიდა **ჩ**უარი(შდ.ლუკ.15,4-5), და კუალად ეგო **ს**გი ცხოვრებასა ზეცისასა და შეერთო იგი სამარადისოთა მათ თანა. **ჩამეთუ** აღანთნა სანთლად ჴორცი თჳსნი და მოჴმართა სახლი, განწმიდა სოფელი ცოდვათაგან და ეძიებდა დრაქმასა, ხატსა სამეუფოსა, დაფლულსა შორის ვნებათა. **თა** მოუწოდა მეგობართა **ჩ**ესთა ძალთა ანგელოზებრთა პოვნასა დრაქმასასა და იზიარნა სიხარულსა, რომელნი იგი იყვნეს მხიარულებით განგებულებასა **შ**ისსა(შდ. ლუკ.15,8-9),

რამეთუ ნათელი იგი დიდი შეუდგეს ნათელსა წინამორბედისასა, და სიტყუაჲ ჴმასა, და სიძჴ შემამკობელსა სძლისასა, რომელი განუზადებს **ა**ფალსა ერსა **ჩ**ესსა(ტიტ.2,14), და განსწმედს წყლითა და სულითა. **ს**მისთჳს აბრალება იმერთსა?! ამისთჳს იზრახეა ბოროტი, რამეთუ «**მ**ოირტყა არდაგი»(ინ.13,4-5) და დაჴბანნა ფერჴნი მოწაფეთანი, და აჩუენნა გზად მაღალი მდაბალთა? რამეთუ სულისათჳს დალონებულისა დამდაბლდა, რაათა აღადგინოს დაცემული ქუეყანით ცოდვისაგან? და ვითარ არა აყუედრებდე, რამეთუ მეზუერეთა თანა ჴამდა და მოიმონაფნა იგინი, რაათა შე-რამე-იძინოს? და რაჲ იგი? – ცოდვილთა ჴსნაჲ. **ჩ**უ უკუე აბრალებდეს ვინმე მას მკურნალსა, რამეთუ მიხედის წყლულსა და თავს იდვის სულმყრალობად მისი, რაათა მოსცეს ცოდვილთა კურნებაჲ, და აღმოიყვანოს ცხოვარი ჯურღმულისაგან, ვითარცა წერილ არს **შ**ჯუულსა(გამს.23,2; ლუკ.14,5).

შოივლინა, არამედ ვითარცა კაცი, რამეთუ ორთაგანი იყო; და დაშურა, მოემშია და მოენყურა, და შეძრწუნდა და ცრემლოოდა **შ**ჯუულითა ჴორცთაათა. **თა** უკუეთუ ვითარცა იმერთსა შეემთხვნეს ესევეთარნი ესე(?), არამედ ნებაჲ **შ**ამისაჲ შეჴრაცხე მოვლინებად, რომელსა **ს**გი აჩემებს თავსა **ჩ**ესსა საქმედ. **ჩამეთუ** პატივ სცემს ვითარცა დასაბამსა დაუსაბამოსა, რაათა არა საგონებელ იყოს, ვითარმედ შემსგავსებელ არს **ს**გი იმრთისა. **თა** ითქუმის, ვითარმედ მიეცა, და **ჩ**ეთ მისცა თავი **ჩ**ესი. **თა** ითქუმის, ვითარმედ «აღადგინა იგი **შ**ამამან და აღამაღლა»(რომ.4,25; შდ. **ს**ფ.5,2-25; საქმ.3,15; 1,11; ეფ.4,14). **ჩ**ერილ არს, ვითარმედ აღადგინა თავი **ჩ**ესი და აღამაღლა ნებითა და ჴელმწიფებითა. **ჩ**ოლო შენ მცირეთა მათ საქმეთა იტყვ და დიდ-დიდთა მათ თანა წარჴვალ, და ვნებასა მისსა განიზრახავ და არა აღიარებ, ვითარმედ თავით **ჩ**ესით იყო. **თ**ითარცა ან შეემთხუევის თქუმულთა რომელთაგანმე, ვითარმედ იმერთსა პატივ სცემს და შეირწყუვის. **თა** რომელთაგანმე, ვითარცა ჴორცი იგი ჴნებაჲ და განიყოფიან. **ს**ნ რომელთათჳს უფროჲს განრისხნეს იმერთი და, უფროჲსლა ვთქუათ, რომელთა უფროჲს მიეტეოს, რომელთა უფროჲს შეარწყუვენ, ანუ რომელნი უგუზურად განჴყოფენ, რამეთუ იგინი შეარწყუვიდეს და ესენი განჴყოფდეს. **ჩ**ომელნიმე რიცხვთ და რომელნიმე იმრთეებით დაჴბრკოლდებიან ჴორცთაგან,

ეგრევე **ჰურიანი** და **სამარიტელნი** უნოდი შენ. ღოლო შემდგომისა მისთვის დადუმენე. **ღვარ ჰყოფა** იმრთებასა? არცალა ეშმაკნი ესრტო, შენ უფროს **ჰურიათასა** უვარის-მყოფელ ხარ და ეშმაკთა უძვრტს! რამეთუ მათ სახელი **ღეობისა** ბუნებისა შეერთებასა აჩემეს. **ნა** ეშმაკთა აღიარეს, ვითარმედ იმერთი არს, რომელი განასხმიდა მათ, რამეთუ იცოდეს მის გამო, რომელი შეემთხუეოდა მათ, და შენ არა შეინყნარებ სწორებასა. **იმჯობტს** იყო შენდა, თუმცა წინადაგეცთა ანუ განცოფებულ იყავ(რადთა ვთქუა რადმე სიცილით), ვიდრე დადგრომასა წინა-დაუცუეთელად და უვარის-მყოფელსა ბოროტად.

შცირედლა და იხილო **ესუ სორდანეს** განწმედილი განწმედიტა ჩემიტა, და უფროსლა ითქუმის, ვითარმედ განწმედს წყალტა განწმედიტა **ღესიტა**, რამეთუ **შას** არა უწმდა განწმედად, **ჰომელი** «აიხუამს ცოდვტა სოფლისათა»(ინ.1,29); და «ცატა განხუმულტა»(მრკ.1,10), ნამებულსა სულისაგან **რმიდისა** **შსგავსისა** თვისსა. **ნა** გამოიცადოს და სძლოს, და იმსახუროს ანგელოზთაგან. «განკურნნეს ყოველნი სნეულებანი»(მთ.4,23) და აღადგინნეს მკუდარნი(და ნეტარ თუმცა აღგადგინა შენ, – მკუდარი ნვალეებისაგანი!). **ნა** განასხნეს ეშმაკნი, რომელნიმე თავით **ღესიტ** და რომელნიმე მონაფეტა **შისტა**, და პურიტა მცირიტა გამოზარდნეს ბევრეულნი, და ვიდოდეს ზედა სიღრმესა, და მიეცეს მავნებელტა და **ჯუარს** ეცუას, და **ჯუარს** აცუას ცოდვტა ჩუენი; ვითარცა ტარიგი შეინირვის და ვითარცა მღდელმან შენიროს; ვითარცა კაცი დაეფლა და ვითარცა იმერთი აღდგა. **წმისა** შემდგომად აღვიდეს ზეცად და მოვიდეს დიდებითა **ღესიტა**, რავდენ მრავალ არიან დღესასწაულნი საიდუმლოტა **ღრისტტს**თანნი! და თავ ყოველტა ერთი არს, – განსრულებად და განახლებად ჩემი, და მიქცევად ჩემი პირველსავე **წდამსა**.

ნა ან შეინყნარე ჰობად და იმღერდ, დალაცატუ არა ვითარცა **სოვანე** მუცლიტ გამო, არამედ ვითარცა **ნავით** წინაშე კიდობნისა. **ნა** პატივ ეც აღწერასა და ადიდე ჰობად, რომლიტა განიწსენ საკრველტაგან შობისათა. **ნა** პატივ ეც მცირესა **ესთლემსა**, რომელმან მოგაქცია სამოთხედვე, და თაყუანის ეც ბაგასა, რომლისაგან გამოიზარდე სიტყვტა, რაჟამს იგი იყავ უსიტყუელ. «იცან ჯარმან მომგებელი თვისი, – გიბრძანებს შენ **ესაია**, – და ვითარცა

ვირმან ბაგად **ღვლისა** თვისსა»(ეს.1,3).
ნა უკუეთუ წმიდათაგანი ხარ, ვითარცა შვეულსა ნერილ არს, და აღმოიცონნი სიტყუასა, და ღირს ხარ შენირვად. **ნა** უკუეთუ არა წმიდათაგანი ხარ, რომელი არა ჯერ არს, არცა დაკლვად ნაწილი წარმართებრი. **წარსკულავისა** თანა რბიოდე, მოგუთა თანა ძლუენსა შესწირევდ, ოქროსა, გუნდრუქსა და მურსა, ვითარცა შეუფისა და იმრთისა, ვითარცა მკუდრისა შენტვს მოკლულსა. **შწყემსტა** თანა ადიდებდ, ანგელოზთა თანა უგალოზდ, მთავარ-ანგელოზთა თანა იხარებდ. **სყავნ** კრებად ზოგადი ძალტა ზეცისათა და ქუეყანისათად. **შრწამს**, რამეთუ დღესასწაულოზენ დღეს, ვინადთგან მწყალობელ არიან იგინი და იმრთის-მოყუარტ, ვითარცა იგი მოაწსენებს **ნავით** შემდგომად ვნებისა, ვითარმედ აღვიდეს **ღრისტტს** თანა, შემთხუევიტ უბრძანებს განხუმათად. **წრთ** ხოლო მოიძულე შობისა **ღრისტტსი** მოწყუედად იგი **სეროდტს** მიერ ჩჩვლტად; და უფროსლა ითქუმის, პატივ სცა მას შესანიწავსა მობაძავ **ღრისტტსა** უწინარტს საკრველისა შესანიწავისა. **აკუეთუ** ივლტოდა იგი **სგვბტედ**, მის თანა ივლტოდე გულსმოდგინედ. **ჰაზომ** კეთილ არს სივლტოლად **ღრისტტს** თანა, რაჟამს იდევენოს **სგი** უკუეთუ იდევენოს **სგვბტედ**, მოუწოდე მას **სგვბტით**, და **სგი** მუნ კეთილად იმსახურების. **წიდოდე** ყოველსა ჰასაკსა **ღრისტტსსა** და ძალიტა მისიტა უბინოდ დაიცევე. **წითარცა** მონაფტ **ღრისტტსი** განწმიდენ, წინადაიცთე, განიძარცუე საბურველი შობისად და ამისსა შემდგომად ასწავებდ ტაძარსა შინა. **ნა** ნახენ იმრთის-მოფარდულნი, და უკუეთუ შეგემთხვოს შენ ქვისა დაკრებად, მიითუალე. **შე** უწყი, რამეთუ განერე შენ მოისართაგან ფარულად და ხვდოდი შორის მათსა ვითარცა იმერთი, რამეთუ სიტყუად არა ეცემის. **აკუეთუ** წარგადგინონ შენ წინაშე **სეროდესა**, ნუ უფროს-მეტყუელი-სა მის იტყვ, რამეთუ ჰრცხუენინ დუმილისაგან შენისა უფროს-მეტყუელისა. **წიებდ** დარჩომილსა მას, მიიღე ნავლელი ნავლისა მისტვს, სუ ძმარი, ეძიებდ ნერწყუასა მისსა, თავს იდევე ყურიმლის-ცემად მისტვს, დაიდგ გვრგვნი ეკლისად, ფიცხლად ცხორებითა იმრთისათვს. **წეიმოსე** სამოსელი ძონეული კიცხვევისად, შეინყნარე ლერწამი, თაყუანის იცემე მოკიცხალტაგან ქეშმარიტთა. **აკუანაასკნელ** – მის თანა ჯუარს ეცუ, მის თანა მოჰკუედ, მის თანა დაეფალ, რადთა მის თანა ასდგე და მის თანა

იდიდო, და მის თანა ჰსუფევდე და ჰხედვიდე, ვითარ იგი შესაძლებელ იყოს. ნა იხილვებოდი იმრთისაგან თაყუანის-საცემელისა სამებისა დიდებულისა, რომელსა ვევედრებით, რათა

გამოგზბრწყინდეს ჩუენ, ვითარ იგი შესაძლებელ იყოს კრულებასა მას ჯორცთასა ჴრისტე შესუეს მიერ, იფლისა ჩუენისა, ჴომლისაჲ არს დიდებაჲ უკუნითი უკუნისამდე, ამენ.

